

MÉS INFORMACIÓ

<https://lletra.uoc.edu/ca/autor/pep-coll/biobibliografia>

<https://www.lamira.cat/persones/1448/el-pirineu-escrit-entre-el-mite-i-la-realitat>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Avinguda del Parc, 280
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

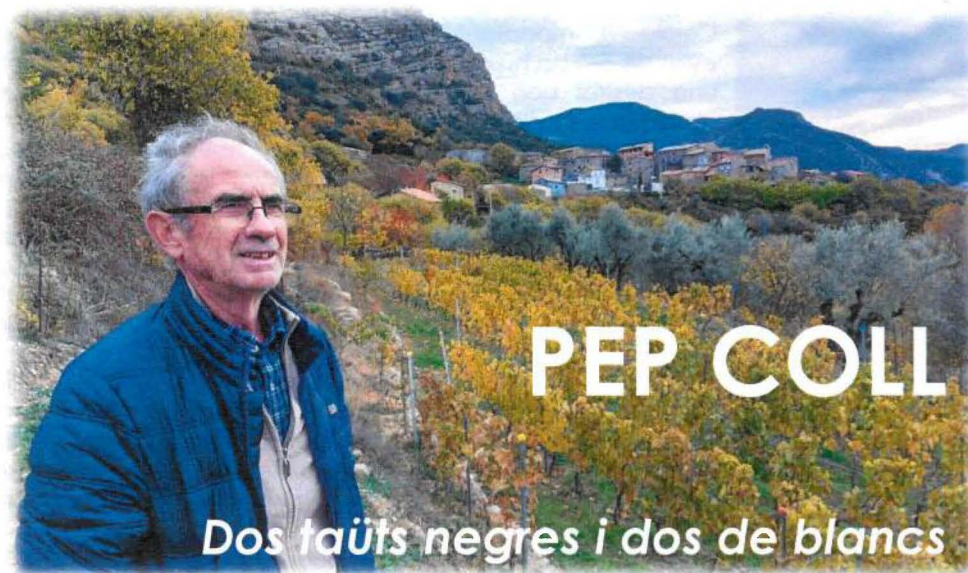
HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobarem el dia:

17 de setembre de 2024, 19h.

Moderadora: Maria Pons

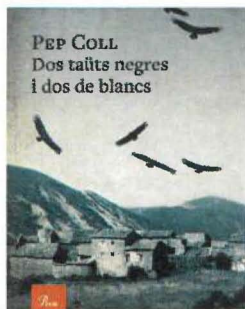
Pessonada, Pallars Jussà, 1949

Va estudiar Filosofia a la Universitat de Barcelona i ha treballat de professor de llengua i literatura catalanes al llarg de més de trenta anys a l'IES Màrius Torres de Lleida.

Ha conreat tota mena de gèneres: reculls de llegendes, narrativa breu, narrativa infantil i juvenil, teatre, articles de divulgació i guions per a la televisió, però la novel·la és, per damunt de tots, el seu gènere preferit: *El secret de la moixernera* (1988), *Què farem, què direm?* (1989) –Premi Gran Angular i Crítica Serra d'Or de literatura juvenil–, *El segle de la llum* (1997), *L'abominable crim de l'Alsina Graells* (1999), *La mula vella* (1989), *Per les valls on es pon el sol* (2002), *Els arbres amics* (2004), *El salvatge dels Pirineus* (2005) –Premi Sant Joan de literatura catalana–, *Les senyoretes de Lourdes* (2008) –Premi Sant Jordi–, *Nius* (2010), *Dos taüts negres i dos de blancs* (2013) –premi de la Crítica Catalana de narrativa, premi Crexells, premi Joaquim Amat-Piniella, premi Setè Cel i Prix du Livre Pyrénéen–, *Al mateix riu d'Heràclit* (2018), *L'any que va caure la roca* (2020) i la seva darrera novel·la, *La llarga migdiada de Déu* (2023).

a seva obra es basteix, en bona part, amb personatges i ambients del Pirineu, i ha estat traduïda a l'aragonès, el castellà, l'euscar, el francès, l'italià i l'occità.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Colpidora, impactant, eixuta i esfereïdora. Un Pep Coll en estat de gràcia ha escrit *Dos taüts negres i dos de blancs* amb una destreal ben esmolada. He navegat per una lectura absolutament plaent entre l'esgarripança, la incredulitat, una alta tensió nerviosa i amb la certesa, un cop acabada la novel·la, que l'autor dels Pirineus ha escrit la novel·la amb mà de geni.

Pep Coll reconstrueix el cas real que va tenir lloc a la masia de Laortó a la Vall de Carreu el 1943. Els masovers (un matrimoni i les seves dues filles) van ser brutalment assassinats. Tot i que veïns i testimonis eren coneixedors dels responsables

de l'homicidi el cas va quedar impune.

És fàcil caure en el parany de comparar aquesta novel·la amb *A sang freda*, de Truman Capote o *Tor*, de Carles Porta. Sí, totes parteixen de casos reals i d'una profunda investigació, però en la novel·la de Pep Coll l'aproximació és més literària que periodística. Ficcionalitza els fets. La línia que separa la literatura dels fets reals és fràgil i en la combinació d'aquests dos elements rau el poder literari de l'obra. Narració exquisida. Pèls de punta!

La informació prèvia d'aquest llibre es basa en el recull de la tradició oral, les entrevistes, la consulta de documents o les visites als llocs dels fets (que l'autor fotografia i publica en el llibre). Cal afegir, a més, que aquesta història forma part de la vida i dels records de l'escriptor i per tant conté importants fragments autobiogràfics.

L'amo de les terres, les víctimes, els botxins, els advocats, els diferents jutges, els testimonis i així fins a dinou personatges en dinou capítols. En cada capítol un personatge. De cada un d'ells una aproximació psicològica i un punt de vista diferent sobre els mateixos fets. Sempre estem allà mateix, però cada protagonista amplia la informació del crim i dona elements nous i pistes sorprenents per reconstruir el succés. De fet, cada capítol és com un petit relat en què aprofundim sobre les seves vides. Arribem a tenir molta informació de cada un d'ells i això ens serveix per entendre la manera com entomen el crim de Carreu, que és el lligam entre tots ells.

No us quedeu amb la idea que es tracta d'una novel·la de gènere negre o policíaca. És un llibre amb diverses lectures. *Dos taüts negres i dos de blancs* està ambientat en els anys quaranta, i és sobretot un retrat de les misèries de la dictadura i de la postguerra. És una història rural que mostra la realitat política, la situació econòmica i el context social del moment. És el contrast entre l'home civilitzat (i adinerat) de ciutat i l'home ignorant (i miserable) de pagès. El llibre recull també el lent procés de despoblament i abandó de la Vall de Carreu, hereva d'una vida duríssima i de tradició ancestral a pagès. La terra, la incomunicació, l'escassetat, l'enveja, la supervivència, l'odi...

<https://totesunamentida.wordpress.com>

Hi ha un treball intel·lectual de primer ordre en la tria lèxica i en l'anàlisi psicològica que podem aparellar a la perfecció. Sovint les paraules ja són una anàlisi psicològica fenomenal, extraordinària. Pep Coll organitza la novel·la a través dels personatges. L'ordre que imposa és jeràrquic: primer el burgès propietari de les terres, després els masovers, les dones, la constel·lació de secundaris i finalment els assassins... Hi ha un rosari de secundaris que arrodoneixen els principals. Una obra d'orfebreria! Primer sembla un ordre didàctic, després esdevé un ordre metòdic,

enlluernador. Sembla que hi ha com dos grans moments en l'obra: un moment d'obertura, de radiant felicitat, molt breu, i un de tragèdia que comença amb la Guerra Civil, continua amb la dictadura i abasta fins a l'actualitat més propera. En la segona part hi ha personatges expressats amb una gran capacitat de fer sentir i fer veure el que els passa pel cap. Notabilíssima penetració psicològica de l'ànima d'alguns pagesos. Els capítols finals són sensacionals. Vull dir que, com els vells actors consumats que després de la mitja part mostren el seu talent expressiu i modelen llurs emocions davant del públic, el novel·lista fa una narració simplement per treure's el barret.

Andreu Loncà. Segre, 29 de setembre de 2013

Als pobles abandonats les persones han marxat però hi han quedat les pedres i les teulades tombades, que encara guarden en silenci les històries i els records sota l'herba i els matolls que creixen dins de les cases. Herba-savina és un d'aquests pobles. Està situat al nord del Pallars Jussà, dins de la serra de Boumort, en un paratge boscos al qual només es pot arribar per pistes forestals. Fa dècades que el seu últim habitant va marxar d'allà i cada cop es fa més difícil distingir els antics carrers de la resta del bosc. L'interior dels habitatges, devastats pel pas del temps, contenen encara vaixelles oxidades, mobles trencats i electrodomèstics *vintage* que no han interessat ni en el pillatge més desesperat.

L'únic lloc a on es veu algun rastre de vida és a l'antic cementiri: algunes flors noves, de tant en tant, al volant d'un parell de creus que s'escampen en el petit prat de perfil irregular, perfilat per un petit mur de pedra i una tanca de ferro.

Allà estan enterrats els personatges de *Dos taüts negres i dos de blancs*, la novel·la amb què l'escriptor pallarès Pep Coll ha guanyat el premi Crexells d'aquest any. El llibre narra l'assassinat real que hi va tenir lloc l'any 1943, quan un matrimoni de masovers de la serra va matar-ne un altre d'un mas veí, i les seves dues filles, en el moment culminant d'un clima d'enveges, rancúnies i petites disputes territorials en els anys de misèria de la postguerra rural. El llibre es va publicar el setembre passat i ha gaudit d'una gran acollida per part del públic i també de la crítica, i ara el Crexells hi posa la cirereta. Un dels efectes que ha tingut la seva publicació ha estat el rescat de la memòria de la família assassinada (el cas va acabar sense cap culpable després d'un desastrós procés instructor i judicial), que estava enterrada al cementiri d'Herba-savina sense cap creu que recordés la seva presència.

Pep Coll, que coneixia la història des que era un nen i vivia a Personada, ha visitat en diverses ocasions el cementiri i ha aconseguit, després de la publicació de la novel·la, que el silenci de l'assassinat que es guarda a Boumort hagi desaparegut i al cementiri d'Herba-savina hi hagi un record de les víctimes. Després de mig segle, les pedres d'Herba-savina tornen a parlar.

"El fet que tothom ho volgués oblidar i que al cementiri estiguessin enterrats sense cap creu em sorprenia i m'incomodava", va explicar Pep Coll en una entrevista a *La Mañana*. "Al final, un s'adona que escriu per recordar les víctimes, per treure-les de l'anonimat, per recordar-les."

www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/757545-les-pedres-ens-parlen